

P-ovou, matkou nezl. Rudolfa K-a, dne 25. února 1906 uzavřené, bylo rozsudkem ze dne 29. září 1920 právoplatně rozvedeno a dle usnesení téhož soudu ze dne 20. ledna 1922 rozloučeno. Spadá tedy narození nezl. Rudolfa K-a do doby, kdy manželství Karla a Marie P-ových nebylo ještě rozloučeno a kdy od jich rozvodu uplynulo méně než 300 dnů. Jest proto pokládati nezl. Rudolfa K-a, správně P-a dle §u 138 obč. zák. a dvorského dekretu ze dne 15. června 1835, čís. 39 sb. z. s. za dítě manželské, zvláště když není prokázáno, že Karel P. odporoval s úspěchem jeho manželskému původu (§ 158 obč. zák.). Uznání otcovství Rudolfem Š-em nemá toho času právního významu (§ 155 obč. zák.), není uznáním po rozumu §u 16 I. dílčí novely k občanskému zákonu a nemůže býti podkladem pro určení výživného pro nezl. Rudolfa K-a (P-a) v nesporném řízení. Bylo proto dosavadní řízení, pokud se zakládalo na uznání otcovství stěžovatelem k nezl. Rudolfu K-ovi, jako zmatečné zrušiti.

### Čís. 6567.

**K tomu, by byla společenská firma vedena pod jménem zesnulého veřejného společníka, po němž nebyla pozůstalost pro nedostatek jmění projednána, nestačí svolení pozůstalostního soudu.**

(Rozh. ze dne 10. prosince 1926, R I 983/26.)

Společníky veřejné obchodní společnosti L. a spol. byli Gustav L. a Emanuel F. Po smrti Gustava L-a navrhl Emanuel F., by byla v obchodním rejstříku při firmě L. a spol. zapsána změna v ten rozum, že Emanuel F. povede tuto firmu po úmrtí druhého společníka Gustava L-a dále. Rejstříkový soud návrhu vyhověl, rekursní soud napadené usnesení potvrdil vzhledem k tomu, že pozůstalostní soud nenamítal ničeho proti tomu, by firma byla nadále vedena společníkem Emanuelem F-em.

Nejvyšší soud návrh Emanuela F-a zamítl.

### Důvody:

Podle čl. 24 obch. zák. může po vystoupení společníka ze společnosti vésti dosavadní firmu dále zbývající, třeba i jediný společník. Je-li však ve firmě jméno vystoupivšího společníka, může se tak státi jen s jeho svolením. Dle čl. 22 obch. zák. může ten, kdo nabytí závodu smlouvou nebo dědictvím, vésti dosavadní firmu s dodatkem, vyznačujícím nástupnictví nebo bez něho, jestliže dosavadní majitel závodu neb jeho dědicové k tomu výslovně přivolí. Těchto podmínek v tomto případě není. Navrhovatel neprokázal, že Gustav L. před svou smrtí svolil, by navrhovatel firmu obsahující jeho jméno vedl dále (čl. 24 obch. zák.), neprokázal však ani, že nabytí závodu smlouvou nebo dědictvím (čl. 22 obch. zák.), což jest právě předpokladem převoditelnosti firmy (čl. 23 obch. zák.). Ve čl. 22 obch. zák. nemá tudíž návrh vůbec opory. Kdyby

se však mělo za to, že svolení, které vyžaduje čl. 24 obch. zák., může býti dle obdoby čl. 22 obch. zák. nahrazeno svolením dědiců, nedostává se ani tohoto. Za dědice jest pokládati jen toho, kdo se jako takový přihlásil k pozůstalosti a dědictví přijal, neboť jen on představuje zůstavitele (§ 547 obč. zák.). Mluví-li tedy zákon o dědicích, má na zřeteli dědice skutečné a nikoli snad jen presumptivní. Z potvrzení pozůstalostního soudu ze dne 28. června 1926 vyplývá, že pozůstalost po Gustavu L-ovi nebyla pro nedostatek jmění projednána. Není tu tedy vůbec osob, které by mohly dáti svolení k dalšímu vedení firmy, tudíž ani podmínek čl. 24 obch. zák. Svolení toto nemůže býti nahrazeno ani prohlášením pozůstalostního soudu, který není k tomu povolán, by ujednával právní jednání z a s t r a n y, nýbrž nanejvýše jen, by jejich právní jednání po případě schvaloval. Rozhodnutí nižších soudů jsou ve zřejmém rozporu se zákonem, dovolací rekurs jest v Šu 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z. odůvodněn.

### Čís. 6568.

**Lze zabavití nájemní práva dlužníkovu k místnostem sloužícím k výkonu hostinské živnosti, jež byly pronajaty majitelem hostinské koncese dlužníku jako náměstkou koncese.**

(Rozh. ze dne 10. prosince 1926, R I 1072/26.)

Ku vydobytí peněžitě pohledávky navrhl vymáhající věřitel, by byla povolena exekuce a) zabavením nájemního práva, příslušejícího dlužníku ku dvěma hostinským místnostem, kuchyni a dvoru, a b) práv z pachtovní smlouvy, jež příslušejí dlužníku z práva náměstka v koncesi náležející propachtovateli, jakož i zpeněžením práv těch veřejnou dražbou. Exekuce zabavením a zpeněžením práv ad b) byla pravoplatně povolena a nepřichází tu v úvahu. Exekuční návrh na zabavení a zpeněžení práv ad a) s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d povolil exekuci zabavením práv těch, s tím, že o návrhu na zpeněžení bude rozhodnuto až po výsledku dlužníka. D ů v o d y: Zabavení nájemních práv není v zásadě vyloučeno, ježto práva tato mohou býti zpeněžena přenecháním jich jinému, pokud tomu nebrání předpis Šu 1098 obč. zák., kteréž závady v projednávaném případě není (srv. k tomu Neumann, Komentář k ex. řádu při Šu 331 ex. ř.). Jest zjištěno, že nejde o nájemní práva k soukromému bytu dlužníkovu, nýbrž o místnosti, jež jsou určeny k výkonu živnosti hostinské a jež byly majitelem koncese dány dlužníku v nájem, správně do pachtu. Že tu jde v pravdě o nájem, vyplývá i z toho, že dlužník není pachtýřem hostinské živnosti ani koncese, nýbrž pouze náměstkem majitele koncese. Poukaz na § 19 a 20 živn. řádu nemůže toto nájemní právo odňati exekuci. Z těchto zákonných ustanovení vyplývá pouze, že přenesení živnosti hostinské a výčepní, jak jest tam blíže uvedeno, do jiné místnosti vyžaduje zvláštního svolení živnostenského řádu. Vzhledem k úvahám prvního soudu lze pouze